

С ту стиѳус му то ваѳос.

Веднѳжъ въ еднѳ граднѳжъ,
по яснѳ мѳсячинѳжъ

и тихъ еднѳ вътрѳць,

Влѳзохме съ еднѳ младѳ,
гыздавѳ като Ладѳ,

да поемемъ хладѳць

И тамъ гдѳ си сѳдяхме
и сладко хоратяхме

Любичакъ Богъ влѳзнѳ,

Кѳмъ насъ ся той управи,
прѳятно ны поздрави,

чтомъ като ны познѳ

И съ просто-то срьдченце,
като что е дѳтенце

по между насъ сѳднѳ,

И безъ друго да струва,
отъ рядъ да ны цѳлува

малкый богъ дръзнѳ.

„ Я стой, я стой — извыка
либе-то, и г' оттика

что е, что е това?

„ Въспали ни срьдца-та,
отъ като ни въ уста-та,

Срьчиче, цѳлува!

„ Не бой ся — отговаря —
цѳлувка не умаря,

цѳръ-тѳ ѳ е при васъ,